

Prologas

2115-ųjų metų vasara

Arturas K. Parkeris devintame danguje. Ilgus metus tiek daug stengtasi, ir šiandien pagaliau paleidžiamas pirmasis pasaulėlaivis. Parkeris neskubėdamas pasisveikina su kiekvienu iš garbių svečių, čia atskraidintų nedideliu erdvėlaiviu. Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentas įsijautęs kalbasi su Europos prezidentu. Šiek tiek toliau Šiaurės Afrikos Emyratų bei Kinijos atstovai gėrįsi Žemės vaizdu.

Iš čia matyti tūkstančiai žvaigždžių, bet visi nejučia atsisuka pasigėrėti Žeme. Parkerio tai nestebina. Kadais ir jam taip nutikdavo, net jei jis buvo pirmasis, gebėjęs matyti toliau...

– Nuostabu, ar ne? – ištarė ir pats artindamasis prie iluminatoriaus.

– Nepakartojama, – pritarė jam Rusijos prezidentas.

– Išties nepakartojama yra tai, prezidente Juščiovai, kad visi čia esame dėl vieno bendro projekto.

– Taip, jūsų dėka, Arturai. NEPas išgelbės mūsų gražią planetą. Jūsų vardas bus įrašytas į istoriją!

– Dar daug ką reikia padaryti, bet sutinku, kad esame tinkama linkme. Žiūrėkite, jau priartėjome prie pasaulėlaivio.

Visų žvilgsniai nukrypo į Parkerio įmonių sukurtas milžiniškas kosmines statybos aikšteles. Erdvėlavis įskrido tarp dviejų didžiulių aparatų, skirtų pasaulėlaivio dalims surinkti.

– Čia galite matyti skirtingus konstravimo etapus, – paaiškino Parkeris. – Štai šis prieš jūsų akis bus sukonstruotas tik po gerų metų...

Pasigirdo keli susižavėję švilptelėjimai.

– Viską atlieka robotai, žmogus prisideda minimaliai. Taip išvengiama klaidų ir, svarbiausia, nerizikuojama žmonių gyvybėmis.

– Ar ten matome pasaulėlaivį? – paklausė Kinijos prezidentė.

– Taip. PL-001 – pirmasis iš daugybės numatytų pagaminti pasaulėlaivių. Praskrisime virš jo, kad galėtumėte apžiūrėti iš arčiau. Šiandien suteikėme išskirtinę teisę žurnalistams. Jie taip pat gali čia atvykti, daugybė jų skrenda šalia mūsų.

Erdvėlavis sumažino greitį ir lėtai praskrido virš didžiulio aparato.

– Tai technologijos stebuklas, tikras technologijos stebuklas, – pakomentavo Parkeris. – Tikras miestas, kuriame yra visko, ko reikia ilgai kelionei į Naująją Žemę.

Įtakingiausi pasaulio šalių vadovai lyg vaikai suskubo prie iliuminatorių ir ten išvydo ilgą cilindą, vieną dieną pasieksiantį egzoplanetą Epsilon 145B, perkrikštytą Naująja Žeme. Beveik trisdešimt metų jie visi dirbo prie NEPo, arba *New Earth Project*, kurio tikslas – kolonistų iš Žemės nugabenimas į kitą planetų sistemą, į pažadų kupiną Eldoradą. Žemė pasiekė ribą. Klimato atšilimas, tarša, o labiausiai gyventojų perteklius sutrikdė trapią, tūkstantmečius gamtos kurtą pusiausvyrą. Žinoma, buvo įgyvendintos įvairios ekologinės iniciatyvos, kad būtų išgelbėta tai, ką dar įmanoma išgelbėti, tačiau visi erdvėlaivyje esantys vadovai žinojo, kad būtent NEPas ir yra išeitis. Baigus numatytus darbus, kas savaitę Naujosios Žemės link galės būti išsiunčiama po milijoną kolonistų. Dešimt kartų už mūsų didesnė planeta gali kuo puikiauusiai priimti naujuosius gyventojus, suteikti jiems galimybę turėti nuosavą gyvenamąją vietą ir išbristi iš skurdo, į kurį dauguma jau buvo įklimpę.

Šis nepaprastai turtingo verslininko Arturo K. Parkerio pradėtas beprotiškas projektas netrukus bus įgyvendintas. Robotikos lyderiu laikomos Parkerio įmonės pasiekė, kad didžiųjų šalių vadovai susėstų prie vieno stalo. Jų buvo paprašyta sutelkti turimus išteklius, kad Žemės

¹ *New Earth Project* (arba NEPas) – Naujosios Žemės projektas.

gyventojai apsigyventų naujajame pasaulyje. Po kelių valandų pirmasis kolonistų būrys visiems laikams paliks Žemę vilties kupinomis širdimis.

– Kaip matote, laivas yra cilindro formos. Jis nuolat sukasi apie savo ašį, kad būtų sukurta dirbtinė gravitacija. Daug metų gyventi nesvarumo būsenoje yra neįmanoma...

– Neįtikėtina. Jis tiesiog milžiniškas! – nusistebėjo Rusijos prezidentas.

– Apie penkių kilometrų ilgio, prezidente Juščiovai. Toks dydis reikalingas, kad sutalpintume milijoną gyventojų. Kaip matote, laivo viduryje yra didžiulis šiltnamis. Jis bus naudojamas žemdirbystei, o laivo keleiviai turės gamtos kampelį. Parke pasodiname Žemėje iškastų šimtamečių medžių. Pačiame laive, aišku, yra visko, ko reikia: ligoninių, kino teatrų, prekybos centrų. Svarbiausia, kad ši kelionė praeitų kaip įmanoma geriau.

– O pats laivas bus naudojamas kitoms kelionėms? – pasiteiravo Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentas.

– Tikimės, prezidente, labai to tikimės, – atsakė Parkeris. – Planuojame jų pastatyti šimtus, kad galiausiai kiekvieną savaitę galėtų iškelti po vieną tokį laivą. Po dvylikos metų grįžę į Žemę, šie laivai galėtų būti naudojami vėl ir vėl...

Parkeris kelioms akimirkoms paliko garbius svečius ir priėjo prie savo penkiamečio sūnaus Oriono. Iš rankų

nepaleisdamas mylimiausio žaisliuko, auklės prižiūrimas berniukas taip pat buvo prilipęs prie iliuminatoriaus.

– Gražu, Orionai, ar ne?

Mažylis linktelėjo:

– Labai gražu!

– Vieną dieną pakeisi mane ir vadovausi NEPui. Mes išgelbėsime mūsų planetą, sūnau!

– Gerai, tėti, – nedrąsiai atsakė vaikas.

Orionas buvo dailus berniukas kviečių spalvos plaukais, o jo giliose mėlynose akyse galėjai išvelgti guvų protą.

– Iš kur tas mažas erdvėlaivis, lekiantis į didįjį? – paklausė Orionas.

Arturas Parkeris susiraukė. Prie pasaulėlaivio pavojingai greitai lėkė nedidelis erdvėlaivis. „Dar vienas gudragalvis žurnalistas, bandantis gauti daugiau nei kiti“, – pagalvojo verslininkas. Jis nuspaudė savo imtuvo mygtuką:

– Nita, kažkoks pernelyg smalsus žurnalistas pavojingai artėja prie pasaulėlaivio. Gal galite jo paprašyti grįžti prie numatyto maršruto?

– Žinoma, pone.

Po kelių akimirkų vėl pasigirdo atstovės spaudai balsas. Ji atrodė smarkiai sunerimusi.

– Mums nepavyksta su juo susisiekti. Atrodo, kad jis specialiai išjungė radijo aparatą. Ar prašyti kariuomenės laivų jį sulaikyti?

Parkeris akimirką dvejojo.

– Pone?

– Ne, Nina, tegul skrenda.

– Bet, pone, tai gali būti teroristas. Mums daug kartų grasinta...

– Dar kartą kartoju: tegul sau skrenda.

Įtakingiausi pasaulio šalių lyderiai klausiamai sužiuro į Parkerį. Visi girdėjo ką tik įvykusį pokalbį.

Parkeris pažvelgė į juos ir nusišypsojo. Šypsojosi ir tada, kai nedidelis erdvėlaivis sprogo atsitrenkęs į pasaulėlaivį.

– O Dieve! Savižudžio išpuolis! – suriko Europos prezidentas.

– Kaip baisu! – pritarė Kinijos prezidentė.

Į smulkias skeveldras sudužęs kamikadzės laivas išsi-skraidė erdvėje. Tarpžvaigždinėje tuštumoje nepasigirdo jokio garso. Pasaulėlaivis viso labo nežymiai krustelėjo. Liko tik tamsi dėmelė, iškart išnykusi pasidarbavus pasaulėlaivį prižiūrintiems robotams.

– Sprogęs erdvėlaivis nepažeidė didžiojo, – pastebėjo Orionas.

Parkeris išdidžiai atsisuko į savo sūnų:

– Nė truputėlio, Orionai. Patys matote, ponios ir ponai, koks tvirtas mūsų pasaulėlaivis. Jis pagamintas taip, kad atlaikytų meteoritų smūgius. Niekas nesutrukdys pirmajam pasaulėlaiviui šiandien palikti Žemės. Net ir ekstremistai, manantys, kad neturėtume leisti į šį nuostabų nuotykių.

– Kaip juokinga, – pastebėjo berniukas. – Robotukai perdažė laivą. Atrodo kaip O, kaip Orionas.

Parkeris nepatenkintas žvilgtelėjo į pasaulėlaivį. Jį prižiūrintys dronai išties perdažė avarijos vietą kitokiu atspalviu. Parkeriui tai nepatiko. Teks pasikalbėti su logistikos vadovais. Bet viskam savas laikas. Po kelių minučių jis sakys kalbą, kurios klausysis milijardai gyventojų...

– Sofija, palieku jums Orioną, gerai? Turiu reikalų...

– Mano vardas Sonija, pone, – atsakė auklė.

– Koks skirtumas. Pasirūpinkite mano sūnumi.

Parkeris nusisuko ir nuėjo prie žurnalistų.